

PHẦN 1

Hai người vừa cùng sống qua một đêm tân hôn kỳ diệu.

Phương Đông một vùng ánh sáng mờ nhẹ tỏa báo hiệu bình minh, Hà Lộ San nhẹ bước xuống giường, sau đó nàng đi rất êm đến cửa sổ, mở nhẹ cánh cửa và thò đầu ra ngoài, nàng hít một luồng không khí trong lành của buổi ban mai, nhìn những giọt sương còn lẳng đọng trên ngàn hoa lá, nàng cầm chậm quay mình trở lại nhìn về phía giường...

Nàng cúi gằm mặt xuống tự thấy e thẹn cho mình. Đôi tay nàng vén những làn tóc rối phủ trước trán. Dường như nàng không dám nhìn về chiếc giường lần thứ hai.

Buổi sáng trời thật êm ả, nàng khó mà quên cái đêm đầu tiên này... Nàng nhẹ bước đến bàn trang điểm và ngồi xuống. Nàng muốn vặn đèn sáng nhưng nghĩ thế nào đó, nàng rút tay lại. Có lẽ nàng sợ đèn sáng làm Cốc Minh sẽ chóa mắt mà thức dậy.

Nàng mỉm cười đứng dậy, bước nhẹ đến cửa sổ lần nữa, kéo tấm màn che kín cửa sổ lại. Màu sắc tấm màn này chính nàng và chàng đã rất ưng ý. Tuy tấm màn kéo lại, nhưng ánh sáng cũng soi khá rõ trong gian phòng, soi rõ hình dáng nàng trong tấm kính tủ áo. Nàng nhìn hình dáng mình, lại nhìn Cốc Minh đang nằm trên giường, chàng đang ngủ say sưa; vì đêm qua, hai người đã thức đến bốn giờ khuya mới ngủ, thêm bữa trước là ngày cử hành hôn lễ, cả hai phải lo bù đầu không một phút nghỉ ngơi.

Nhìn hình dáng mình trên kính tủ, bỗng nhiên nàng nhận ra mình đã thay đổi hoàn toàn, nàng nhìn trân trối vào bóng mình, thấy cô gái 17 tuổi hiền dịu ngày thơ của ngày nào, chỉ một đêm qua, cái dáng vẻ của ngày cũ không còn nữa.

Bỗng nhiên như bên tai nàng nghe có tiếng nhiều người gọi: Bà Minh, Bà Minh...

Hồ thẹn? Hay vui mừng? Nàng lập tức rời khỏi kính tủ áo, bước đến bên giường nhìn thấy Cốc Minh trở mình, nhưng chàng chưa tỉnh giấc. Có lẽ chàng đang say sưa trong cơn mộng, đưa tay ra ôm lấy người yêu, lại ôm vào khoảng không. Chàng lập tức ngồi dậy, hô hoảng:

- Lộ San.

Nàng đáp nhỏ:

- Cốc Minh!

- Kìa, em thức dậy hồi, nào mà anh không hay.

Chàng không hay để nàng được yên càng tốt, nếu hay thì chàng sẽ cười nàng, bởi Cốc Minh thường hay đùa cợt trêu nàng. Lộ San đáp:

- Em cũng vừa mới thức dậy.

Cốc Minh kéo nàng ngồi bên cạnh, chàng nở nụ cười thỏa mãn nhìn Lộ San, nói:

- Có lẽ em đã thức trắng đêm nay?

- Em có ngủ chớ.

Chàng siết chặt vòng tay vào lưng nàng, miệng kề sát vào tai nàng mà thì thào:

- Đêm qua thật là tuyệt đẹp!

Nàng tỏ vẻ e thẹn:

- Em không muốn nghe đâu.

Trên làn da mặt trắng như trứng gà bóc của nàng ửng hồng, thực ra Lộ San không muốn ghi nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm qua... Nhưng Cốc Minh không hiểu tâm trạng đó, chàng kéo mặt nàng nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Lộ San! Đêm qua anh đã gặp một thiếu nữ đẹp, nàng thật đáng yêu.

Thực ra, Cốc Minh thấy mình biết được người thiếu nữ quá sớm cũng phải, bởi chàng vừa 18 tuổi, nàng vừa tròn 17 tuổi, đôi bạn vẫn nguyên trinh, kết hôn nhau chỉ trong vòng gấc gượng. Nếu họ sanh con sớm thì chưa biết phải làm sao? Trách nào Lộ San không úp mặt vào hông chàng nói:

- Cốc Minh! Em hông muốn đâu.

- Em không muốn đưa con đầu lòng là gái hả?

- Em hông muốn gì cả.

- Ý, tại sao vậy?

Cốc Minh lộ vẻ kinh ngạc, nhưng bàn tay chàng vẫn vuốt nhẹ vào lưng nàng, hôn lên mái tóc nàng, chàng rất yêu mái tóc vừa đen vừa mềm mại của nàng như diên dại.

Hiện giờ, chẳng những mái tóc mà cả quả tim nàng đều đã thuộc về chàng.

- Cốc Minh!

- Chính anh đang chờ nghe em đáp câu hỏi vừa rồi đây. Lộ San! Hãy nói rõ cho anh nghe, em..

- Em còn nhỏ lắm, không biết làm sao mà sanh con, làm sao mà bông con, khi em thấy trẻ nhỏ mới sanh, luôn mấy ngày em nuốt cơm không vô đây.

Lời của Lộ San dường như nàng không biết chi cả, Cốc Minh cảm thấy không vui, nhưng chàng nghĩ kỹ có vài điểm thú vị, chàng bật cười sặc sụa nói:

- Bởi em thấy trẻ sơ sinh là con của người khác, nếu nó là con của em chắc hẳn em sẽ vui mừng.

Có lẽ sẽ vui mừng, Lộ San nghĩ thế, nhưng vẫn lặng thinh. Cốc Minh lay nhẹ nàng, vừa cười vừa nói:

- Lộ San! Ngược mặt nhìn thẳng đây, cho anh xem kỹ coi nào.

- Hồng thèm đâu, em hồng muốn cho anh xem, em muốn anh nhắm nghiền hai mắt lại hè, chờ em trang điểm xong rồi hãy xem.

- Không thể được, em ở kề cận mãi bên anh, chắc chắn đôi mắt anh không thể không ngắm nhìn em được.

- Nói gạt người ta hoài, đêm qua anh ngủ khi trước em.

- Không, đêm qua anh thấy em nhắm mắt ngủ yên, sau đó anh mới ngủ chớ.

- Em chỉ nhắm mắt nằm yên, chớ đâu có ngủ.

- Thôi, bây giờ hãy nằm yên để anh vỗ cho ngủ ngon một giấc được hôn?

- Không đâu, trời đã sáng trưng rồi, ai mà ngủ cho được.

- Ngủ không được thì nằm đây nói chuyện cho đến khi trời thật sáng.

- Em hồng thèm, anh lộn xộn lắm.

Đôi má nàng nóng bừng, úp mặt vào lòng Cốc Minh mà lắc đầu nguậy nguậy. Chàng Cốc Minh 18 tuổi, chờ cho nàng Lộ San 17 tuổi không còn lắc đầu nữa, chàng bèn dùng đôi tay nâng nhẹ mặt nàng, kề môi vào môi nàng mà hôn lấy hôn để.

Cái hôn tuy êm dịu nhẹ nhàng, nhưng nó hàm chứa một mối tình đậm đà tha thiết, nàng cười nhẹ:

- Cốc Minh, bộ anh tính không chịu dậy sao?

- Ừa, nằm mãi không dậy. Lộ San! Nếu bây giờ anh được như đứa trẻ bại xụi, cứ nằm mãi tại đây càng hay.

- Nói bậy nà.

Nàng khẽ nhíu mày, dùng tay che miệng Cốc Minh lại, không muốn cho chàng nói như vậy nữa. Có lẽ bởi truyền thống của gia đình, nàng và mẹ nàng cùng tin tưởng như nhau về điều chẳng lành, tuy mới 17 tuổi đầu, nhưng không muốn nghe ai nói đến những điều bất lợi, Cốc Minh thấy nàng chau mày, vẫn tưởng nàng vui thích nên nói tiếp:

- Không phải anh nói bậy đâu, nếu hai chơn anh không đi đứng được, thì bốn mùa anh vẫn nằm mãi trong gian phòng này...

- Bộ anh không sợ chuyện lo lắng buồn phiền sao?

- Chỉ cần thấy mặt em đỏ bừng lên, miệng em luôn cười nụ, nội bao nhiêu đó là sự sống của anh cũng đầy đủ lắm rồi.

- Từ này em không muốn nghe anh nói những lời bất lợi như thế nữa đâu.

- Nếu em không mê tín, sẽ thấy vậy là điều đại kiết lợi.

- Thôi, chúng ta không thảo luận chuyện đó nữa!

- Được rồi. Lộ San, em hãy kê tai đây anh nói nhỏ cho em nghe.

- Chuyện gì đó?

- Anh sẽ nói cho em nghe chuyện này hay lắm.

Tuổi chàng tuy còn quá trẻ, nhưng đôi mắt khi liếc nhìn qua, khiến cho đôi má nàng đỏ bừng vì thẹn. Nàng không lạ gì, chàng sẽ hôn lên vành tai nàng, nhưng nàng cũng kê tai lại, không nghe chàng nói gì, nàng hỏi:

- Chuyện gì sao hồng nói đi?

Cốc Minh cảm thấy được vui đùa với nàng vĩnh viễn, chàng cũng không biết chán. Chàng dùng bàn tay vỗ nhẹ vào má nàng vừa cười vừa nói:

- Anh đã nói chuyện thích thú cho em nghe rồi đó.

- Đâu có.
- Thì trong một chiếc hôn đó là đủ rồi.
- Em hông chịu đâu, anh bây giờ hư hơn trước nhiều.

Nàng không ngót đấm vào ngực chàng. Cốc Minh cũng dùng thế mạnh mà đấm phó lại, khiến cho đôi tay của nàng không thể lay động được.

- Anh nói thật nghe Lộ San, anh đã tốn công đeo đuổi em một thời gian khá dài, anh mơ tưởng em từng giờ từng phút. Trong ngày tháng mơ tưởng đó, anh chỉ mong được một buổi sáng như hôm nay, em không biết cho anh điều đó sao?

- Thì điều đó đã đến với anh chớ còn gì nữa.
- Anh chưa nhìn kỹ em cho lắm, nào, để anh thưởng thức vẻ đẹp của em cho thật kỹ anh mới vừa ý.
- Có lẽ hình dáng của em rất khó coi lúc sớm mai vừa thức dậy.
- Thật vậy sao? Có lẽ anh nghĩ nó rất....
- Nó rất khó xem?
- Im! Đừng lên tiếng, để cho anh xem xét kỹ lưỡng coi nào.

Lộ San là cô gái quá trẻ, nàng chỉ mới 17 tuổi, nàng không biết trau dồi cái vẻ đẹp của mình, tuy không biết săn sóc cái đẹp trời cho, nhưng trông nàng vẫn hấp dẫn như thường. Nàng chỉ nhắm nghiền đôi mắt lại để cho Cốc Minh tự ý thưởng thức. Ngày đầu gặp nhau, cô dâu nhắm mắt trước sự tò mò của chủ rể cũng là thường, chú rể có thể nói: Có lẽ cũng khá đẹp chớ! Huống chi Lộ San đã có sẵn vẻ đẹp thiên phú, sau khi hoá trang sơ sài cũng gây cho chàng rể mê mết.

Cốc Minh ngắm kỹ vẻ đẹp của nàng, chàng hôn tới tấp lên má, lên mắt nàng, như là chàng hôn lên đôi tròng mắt của vợ. Chàng vừa hôn vừa cười nói:

- Lộ San! Anh đã thưởng thức vẻ đẹp của em xong rồi đó.
- Có thể nhìn đôi liên tiếp mấy ngày được không?
- Được chứ em!

Lộ San thấy chàng vừa đáp vừa nhắm mắt lại, nàng lầy lăm e ngại, có lẽ tại mình cho chàng nhìn kỹ, nên chàng xét thấy mình rất xấu vào buổi sớm mai, nàng hôn chàng:

- Cốc Minh! Chắc anh đã chán em lắm.

Chàng lắc đầu, mở to đôi mắt ra, đồng thời hôn lên má nàng nói:

- Lộ San! Em đẹp lắm từ này cứ mỗi buổi sáng em phải để cho anh thưởng thức, anh vừa nhắm mắt lại là không phải anh chán em, mà đúng ra là đang say sưa vì vẻ đẹp của em. Lộ San! Em sẽ là một con chim nhỏ vĩnh viễn bên cạnh anh.

- Nhưng con chim ấy nó không muốn giam mình trong chiếc lồng vàng.

- Để cho em tự do bay liệng, đâu con chim ấy có bay đi bao xa nữa, rốt cuộc nó cũng đáp xuống cạnh mình anh.

Đôi vợ chồng trẻ cùng cười lên, trong cái cười ấy nó hàm chứa những gì, có ai biết được?

Lộ San từ từ đứng lên, tuy 17 tuổi, nhưng dáng điệu. nàng không khác cô dâu thuần thực, nàng mặc chiếc áo lót bằng lụa mỏng, càng tăng thêm sức hấp dẫn. Cốc Minh nhìn trân trối, dường như giây phút ấy chàng mới nhận ra sự quyến rũ của nàng.

Lộ San thấy chàng ngẩn ngơ, nàng kêu lên:

- Cốc Minh!

Cốc Minh giật mình, vẫn tán tỉnh vợ:

- Lộ San! Em đẹp quá.

- Thế là anh đã xem xét kỹ em vào buổi sáng rồi.

- Anh không bao giờ biết chán, nhìn em chừng nào anh càng thích thú thêm chừng ấy.

- Ước mong được mãi mãi như thế.

- Lộ San! Em hãy xem, anh ngồi dậy lạ lùng theo kiểu một học sinh đã được huấn luyện tại quân trường.

Lộ San phá lên cười, chỉ vì động tác của chàng thì nhanh nhẹn phi thường, nhưng lại mặc lộn y phục, Lộ San cầm bộ đồ của chàng lại nói:

- Học sinh được huấn luyện tại quân trường không nên mặc lộn y phục của phụ nữ! Hãy thay ra gấp.

- À, xin lỗi, thánh nơn còn có lúc lầm lẫn thay, huông gì đứng trước người đẹp, lắm lúc phải lầm ngay.

Cốc Minh có đầy đủ những yếu tố cưới Lộ San làm vợ, chỉ vì miệng chàng có duyên, lại thêm có lúc trầm lặng, u buồn, chững chạc, nàng rất yêu chàng những nét thú vị đó.

Gió lùa vào cửa sổ, làm cho mái tóc nàng lòa xòa phát phơ trước trán, khiến cho nàng không ngớt dùng tay vuốt nó. Cốc Minh bước nhanh đến đóng cánh cửa sổ lại.

Đôi tay chàng chụp lên vai nàng, quay mặt nàng hướng sang mặt kính tủ, chàng vừa cười vừa nói:

- Lộ San! Hãy cười lên đi.

Lộ San mỉm cười, và liếc mắt sang kính tủ, giây phút đó, trong gương hiện rành rõ đôi bóng người vui vẻ trẻ trung.

Trong lúc đó phía dưới nhà, trên môi của vợ chồng Cốc Á Lâm cũng không ngớt nở nụ cười. Chỉ vì vừa cưới xong nàng dâu rất vừa ý, nên vợ chồng lão vô cùng vui vẻ, hai ông bà có thói quen ngủ dậy rất sớm, hôm nay vừa cử hành xong hôn lễ trọng đại cho con trai, hai ông bà lại càng thức sớm và vui vẻ hơn thường lệ.

Tại nhà khách hiện giờ vẫn còn phảng phất không khí êm ấm vui tươi. Không khác cách đây mấy mươi năm, hôn lễ của vợ chồng lão. Bà Lâm hít một hơi thuốc thơm của chồng, và như nói lên trong ký ức:

- Á Lâm! Tôi nhìn thấy đôi đèn cưới này, bỗng nhớ lại đôi đèn cưới của mình ngày trước, sao mà nó lớn quá, đốt 3 ngày cháy cũng chưa hết, tôi chưa từng thấy đôi đèn sáp nào lớn như vậy.

- Lúc đó em vừa 15 tuổi.

- Còn anh cũng chưa quá 16 chớ gì, do đó, trước đây hai năm, em muốn cưới vợ cho Cốc Minh, bởi hồi năm kia nó cũng được 16 tuổi rồi.

- Không phải năm nó 15 tuổi mà tôi không muốn cưới vợ cho nó, chỉ vì tìm không ra một con dâu 15 tuổi cho xứng đôi, đó cũng là tôi muốn làm vừa ý bà, phải kiếm nàng dâu cho xê xích một tuổi.

- Phải vậy chớ sao!

- Bây giờ thì Cốc Minh 18, Lộ San 17 thì đúng theo ước nguyện của bà rồi.

- Có điều trễ hết hai năm.

- Trai 18 cưới vợ, cũng đã quá sớm rồi.

- Sớm hả? Thật vậy không?
- Đúng vậy.
- Như thế thì hiện giờ chắc ông đã ăn năn vì chúng mình kết hôn quá sớm!
- Có bao giờ tôi ăn năn điều đó đâu.
- Tại sao ông nói cưới vợ cho con quá sớm?
- Tôi nói là thời đại bây giờ, còn thời đại của chúng mình khác nhau chứ.
- Thời đại bây giờ thì sao?
- Theo quan niệm bây giờ 30 tuổi kết hôn mới vừa.
- Trai gái cũng vậy?
- Đương nhiên là con trai kia chứ.
- Đó là một điều sai lầm, tôi không bao giờ tin theo.
- Như vậy, lập luận của bà đã thắng tôi rồi đó.
- Thế nào gọi là thắng?
- Vì Cốc Minh 18 tuổi, kết hôn với cô dâu 17 tuổi chứ sao.
- Tuy nhiên tôi thấy nó trẻ hết hai năm.

Cốc Á Lâm không phải công nhận ý kiến của vợ nhưng ông ta cũng không muốn cãi với vợ vấn đề ấy làm gì, bèn lảng sang chuyện khác.

- Chà, chúng nó chưa dậy sao mà?
- Còn sớm mà, ngày hôm qua lo lắng bù đầu, hôm nay phải để cho chúng nó ngủ trưa một chút chứ! Bất chúng nó thức sớm như mình sao được.
- Nếu chúng nó thức sớm như mình thì có sao, năm nay bà cũng còn trẻ, bà đã 46 tuổi rồi, mà xem bà vào khoảng 35, 36, đâu bà thử soi gương thì biết, hình dáng nào phải một cụ già.
- Ông cũng vậy chứ gì năm nay 47 tuổi, mà nhìn kỹ cũng như chàng 37 thôi.
- Do đó, tôi cũng muốn cho bọn chúng thức dậy sớm một chút, bằng không, chúng nó sẽ già trước vợ chồng mình.

- Ông càng nói sao nghe càng ngớ ngẩn quá, tuổi trẻ vừa kết hôn, làm sao mà thức sớm? Làm sao mà ngủ sớm cho được? Ai mà như ông lúc mới cưới tôi cứ lăn đùng ra trên giường, kêu thế nào cũng không thức.

- Vì lúc đó tuổi còn quá trẻ, nào có biết gì?

Trong khi hai ông bà đang tán chuyện, Cốc Minh trên lầu hướng dẫn cô dâu từ từ đi xuống. Lộ San mặc chiếc áo màu hồng nhạt, trông đẹp lộng lẫy, ai nhìn vào cùng khen ngợi. Cốc Minh vừa đi vừa nói nhỏ bên tai nàng, nàng luôn luôn gật đầu.

Bà Lâm trông thấy con dâu, lộ vẻ vui mừng ra mặt, bà xô ông Lâm nói:

- Kìa, bọn nó xuống tới kia kìa.

- Dạ thưa ba, thưa má! Ba má thức dậy sớm quá!

Vợ chồng Cốc Minh đồng thanh kêu lên và đồng vấn an cha mẹ. Đáp lời con xong, Cốc Á Lâm rít lên một hơi thuốc lộ vẻ khoan khoái. Bà Lâm thì không giống ông, đôi tay bà vịn vào vai của Lộ San, đôi mắt bà nhìn vào mặt mày của Lộ San như tìm kiếm một dấu vết gì, sau đó bà cười thỏa mãn:

- Lộ San! Má trông con như thiếu ngủ đa?

Cốc Minh thay lời nàng đáp:

- Má à, bởi Lộ San dậy rất sớm, lúc nàng dậy, con không hay chi cả.

Cốc Á Lâm phà một ngụm khói thuốc, nói:

- Nó giống như ba đa. Chắc nó sẽ có thói quen dậy sớm như ba.

Bà Lâm nguyệt chồng, cho rằng ông ta nói xàm, Á Lâm trông thấy cử chỉ của vợ nên không nói thêm, ông ta chỉ hít dài một hơi thuốc lá tỏ ra rất khoan khoái.

Trên bàn đã dọn sẵn bữa ăn sáng, Cốc Minh nói:

- Má à, chúng con ngày hôm qua không...

Bà Lâm tiếp lời:

- Má biết rồi, trọn ngày hôm qua chúng con không có ăn gì. Chỉ uống mấy ly rượu mừng, nên bây giờ bụng thấy đói phải không? Hãy ăn đi!

Khi ngồi vào bàn ăn, Lộ San hơi dè dặt, nàng bị bó buộc trong bốn phận của cô dâu mới, nếu ở nhà nàng, thì đã nuốt liền mấy chén vào bụng. Nàng thầm

nghĩ, nếu chồng mình là một gã côی cút không gia đình thì chắc chắn sẽ tự do hơn.

Cốc Minh nhìn thấy thái độ của vợ, bèn khuyến khích và gắp những thức ăn ngon cho nàng, tuy bụng thấy đói như cào, nhưng Lộ San không dám ăn tùy thích theo dạ dày đòi hỏi, nàng chỉ ăn trong khuôn phép, nhai và nuốt cũng có chừng mực. Bà Lâm trông thấy thái độ dè dặt của con dâu, bà gọi nàng một cách rất dịu ngọt:

- Lộ San!

- Dạ thưa má!

Mặc dù nàng nhai rất nhỏ nhẹ, nhưng khi nghe mẹ chồng gọi nàng giựt mình dừng lại. Bà Lâm tiếp lời:

- Con là vợ của Cốc Minh tức là con dâu trong nhà, con đừng ngần ngại, má xem con cũng như con gái trong nhà, chỉ vì má không có con gái, con đây cũng như con gái của má vậy.

Cốc Minh rất vừa lòng nói:

- Má à, Lộ San là con gái của má ba mới phải.

Bà Lâm mỉm môi cười nói:

- Phải rồi. Tôi xem Lộ San như con gái tôi đúng trăm phần trăm, còn ba nó thì sao?

- Tôi thì đúng ngàn phần trăm ưng ý.

- Ông nói cho quá nhiều. Thành ra sai lầm những câu nói thông thường.

- Bà nghe lộn chớ, tôi nói là đúng một ngàn phần ngàn.

- Tôi nghe lầm? Cốc Minh, Lộ San, má nghe lầm hay ba con nói lộn?

Lộ San cúi đầu xuống, nàng muốn cười nhưng không dám cười. Cốc Minh bèn phán đoán ngay:

- Đúng là ba đã nói lầm.

Cốc Á Lâm trợn mắt nhìn con trai, nói:

- Vậy hả? Nếu thế thì ba đã nói lộn rồi.

Bà Lâm vẻ hờn dỗi:

- Coi kìa, nói làm rồi mà cũng không chịu làm, còn "nếu" nếu cái gì nữa.

Cả nhà cùng cười, Lộ San cũng cười theo. Không khí trong gia đình rất thân mật.

Sau bữa cơm sáng, vợ chồng Cốc Minh đi hưởng tuần trăng mật, bà Lâm căn dặn đủ điều. Bọn họ chọn Đài Nam làm nơi hưởng tuần trăng mật.

Xe lửa tốc hành chạy xuyên, qua cánh đồng bát ngát, ruộng lúa xanh tươi, Lộ San hết nhìn cảnh vật bên ngoài, đến nhìn Cốc Minh khe khẽ mỉm cười, Cốc Minh nắm lấy tay vợ, nếu không phải đang ngồi trên xe lửa, chàng sẽ hôn lên bàn tay trắng nõn của nàng, chàng tuy vừa 18 nhưng có đủ cách khéo gợi tình cảm nữ giới, chàng dùng một ngón tay vẽ vòng vòng trong lòng bàn tay nàng, khiến cho nàng nhột nhạt khó chịu kêu lên:

- Cốc Minh!

Cốc Minh không lên tiếng, chỉ nhìn nàng mà cười, đôi má ửng hồng vì thẹn, tuy ghé ngồi ngăn cách, nhưng nàng cũng dùng tay trái mà véo vào cánh tay của Cốc Minh, tiếp theo đó, tay mặt nắm chặt bàn tay của Cốc Minh lại. Hai người nhìn nhau cùng cười, Lộ San nhỏ giọng dặn:

- Cốc Minh, từ này em không muốn bà vú và lão Vương gọi em bằng mợ nữa đâu.

- Vì sao vậy?

- Kêu cái kiểu đó thật khó chịu vô cùng, vì em mới 17 tuổi mà.

- 17 thì 17 chớ, có người trạc tuổi em, người ta kêu bằng mợ hời chịu lắm chớ.

- Em thì không muốn vậy!

- Em muốn bà vú và lão Vương gọi em là gì?

- Kêu em bằng cô thì được rồi.

- Sợ má không đồng ý chớ.

- Tại sao má lại không đồng ý?

- Vì em là vợ anh.

- Thì kêu bằng bà Minh là được rồi. Nè! Kêu bằng Bà Minh nghe nó còn được hơn kêu bằng mợ một chút. Cốc Minh! Sáng hôm nay lão Vương kêu em bằng mợ, em nghe qua cơ hồ nó muốn nổi da gà, chịu hồng thấu rồi.

- Lộ San! Bình thường bà vú với lão Vương gọi má bằng bà.

- Bộ em không phải là bà Minh sao?

- Đương nhiên, nhưng gặp lúc má và em ngồi gần nhau, họ gọi bằng bà thì biết họ gọi ai?

Cốc Minh nói rất phải, nhưng Lộ San quyết không đồng ý người khác gọi mình bằng mẹ, nàng hỏi nhanh:

- Bây giờ phải tính sao đây?

- Kêu như vậy được không?

- Nói mau cho em nghe đi.

- Từ này anh dặn họ, khi má với em cùng ở một nơi, học kêu em bằng mẹ.

- Lúc không có má gần bên em thì sao?

- Họ kêu em bằng cô.

- Như vậy cũng được! Cốc Minh! Chùng về nhà anh nhớ căn dặn họ nhé.

Còi xe lửa rú lên như những tiếng kèn đồng đang hòa một điệu nhạc dài vô tận. Nếu còn ở nhà, Lộ San sẽ nhảy nhót ca hát lên, nhưng bỗng nhiên gương mặt nàng hiện vẻ lo âu, nàng tự trách mình sơ sót không hỏi Cốc Minh trước ngày hôn lễ, xem cha chàng có thích ca hát hay không? Nếu không thích thì chán chết.

Bởi Lộ San rất thích nhảy nhót và hát ca, giọng hát của nàng quả là một chim họa mi:

- Cốc Minh, có lẽ ba má thích con gái có tác phong hiền dịu, văn vẻ, điềm tĩnh lắm phải không anh?

- Ba má thường nói trong nhà chỉ có mình anh, thật quá buồn tẻ, nên ông bà rất cần vui vẻ náo nhiệt, từ này em làm ồn lên cũng không sao, bởi ba má rất cần sự vui nhộn trong gia đình.

- Vậy thì hay lắm.

Nghe chàng nói nàng thở một hơi dài khoan khoái. Nàng siết chặt bàn tay chàng lộ vẻ cảm kích. Hiện tại Cốc Minh đối với nàng là một chàng trai đẹp hơn bất cứ chàng trai nào. Mong đẹp của nàng trong tuần trăng mật là mỗi đêm trăng cùng so vai nhau trên bãi cỏ êm ả trong một công viên, nàng cảm thấy niềm vui vô tận.

Một thiếu nữ có vẻ đẹp mỹ miều, đến đâu cũng có một sức hấp dẫn thu hút mọi người, nàng ngã đầu vào vai chàng. Cốc Minh nghiêng mặt qua hôn lên mái tóc thơm tho của nàng. Đôi uyên ương như quên hết tất cả những gì trên trần thế, họ đang bay bổng dập dìu theo điệu nhạc yêu đương.

Đến Đài Nam, Cốc Minh đỡ nàng xuống xe, tay xách túi hành trang, trong đó ngoài y phục của họ ra, là đồ trang sức của nàng, hóa phẩm tuy không bao nhiêu, nhưng lắm khi dư rất nhiều, chỉ vì Lộ San không thích trang điểm, chàng hỏi:

- Lộ San! Có lẽ em mệt lắm.

- Có mệt gì đâu, em rất thích ngồi xe lửa tốc hành, Cốc Minh, dường như Đài Nam ít náo nhiệt hơn Đài Bắc.

- Đúng vậy. Thành phố này rất nhiều danh lam thắng cảnh. Nghe nói, nơi đây có nhiều di tích cổ mà mọi người đều mong có dịp tìm đến.

- Anh chưa đến đó lần nào?

- Chưa! Còn em?

- Cũng chưa đến lần nào.

- Đừng ngại, ở đây anh có rất nhiều bạn học, có thể tìm họ để hướng dẫn đi du ngoạn.

- Cốc Minh!

Chàng nghe nàng gọi bất thần, chắc hẳn nàng đang kỳ vọng điều gì? Chàng trả lời rất êm dịu:

- Lộ San! Anh không nên tìm bạn học, để chúng ta đi du ngoạn, mình cùng tìm xem những danh lam cổ tích được tự nhiên hơn.

Chàng giải thích như thế, đúng là sở nguyện của nàng, huống chi họ đang khẩn khít với nhau, nếu có đệ tam nhơn vào sẽ phá tan mộng đẹp, chàng nói tiếp:

- Nhất định em đã mệt lắm rồi, để anh gọi xe đi tìm một khách sạn khoảng thoáng để nghỉ ngơi.

- Cốc Minh! Mình hãy kêu một chiếc xe xích lô đạp, bảo xa phu đạp chậm chậm để em xem phong cảnh của đường phố.

- Hay lắm, anh tán thành hai tay.

Cốc Minh càng yêu nàng hơn, vì mỗi sở nguyện của nàng đều hợp ý chàng. Chàng đỡ nàng lên xe xích lô đạp.

Xa phu từ từ đạp đi, bỗng nhiên Lộ San chau mày nói:

- Cốc Minh! Sau khi đến lữ quán tắm gội xong, em muốn thay y phục gọn gàng mang giày thường để lên xuống xe và chạy nhảy tiện hơn.

- Càng hay.

- À! Em đã quên đem giày thường rồi.

- Lo gì, vào tiệm mua một đôi, nếu cần những gì mình không có mang theo thì mua chứ có sao đâu.

- Cốc Minh, anh tốt với em quá.

- Chỉ cần em được vui vẻ, đâu em muốn xem quả tim, anh cũng móc ra cho em xem.

Đôi bạn khăng khít nhau trên xe xích lô làm khách qua đường tọc mạch dòm hành, vì sự sinh hoạt Cổ Đô không giống Đài Bắc.

Vượt qua hai đường phố, Cốc Minh và nàng đồng ý nhờ anh xa phu tìm một lữ quán cho vừa ý.

Vào lữ quán tắm gội xong, chàng và nàng ôm nhau ngủ một giấc để bù lại cuộc lữ hành mệt nhọc.

Sáng sớm Cốc Minh thức trước, chàng nhìn nàng nơi nào cũng lộ vẻ vui cười đẹp đẽ. Lúc 14 tuổi, chàng có ước vọng như thế nào cũng ước cho được Lộ San làm vợ, 4 năm sau, quả nhiên Lộ San kề cận bên chàng.

Xem đồng hồ tay đã 4 giờ chiều, nhưng Lộ San vẫn chưa tỉnh giấc, chàng trầm nghĩ, nàng quá mệt nên để cho nàng ngủ thẳng giấc. Chàng dùng tay phải cho nàng gối đầu, thực ra chàng rất khó chịu, chàng bèn kéo nhẹ tay ra, Lộ San giật mình tỉnh giấc:

- Cốc Minh!

- Em hãy ngủ đi! Anh chỉ rút tay ra khỏi gối đầu để em ngủ cho yên hơn, chứ không có gì.

- Em bắt đền anh phải đỡ cho em ngủ lại, nàng vươn vai biếng nhác, tiếng nàng nhừa nhựa trong cơn say ngủ, cánh tay kê đầu tê buốt khó chịu, chàng khẽ nhíu mày, miêng cứng hôn nhẹ nàng:

- Lộ San, hãy ngoan ngoãn ngủ đi! Anh đỡ em đây... Ái chà.

- Chuyện gì vậy anh?

Nàng đang mơ màng trong giấc ngủ, bỗng nghe chàng kêu lên, cơn buồn ngủ đã mất đi. Chàng rất ân hận:

- Tệ quá! Anh đã làm ồn mất giấc ngủ của em.

- Anh làm sao vậy?

- Tay phải của anh dường như tê buốt, ái chà!

Nàng bật ngồi dậy, hôn vào cánh tay chàng. Nàng không phải là đứa trẻ khờ dại là gì? Ai đời cánh tay tê buốt, vì bởi huyết dịch đè ép quá lâu nên không lưu thông được. Chỉ vận động dây lát là nó hết ngay. Nàng lại hôn lên trên đó, làm sao nó hết được.

Nhưng cái hôn của nàng biểu lộ sự yêu thương nồng nàn, chân thật. Chàng hướng sang nàng lộ vẻ thương cảm, đồng thời chàng hôn tới tấp lên má, lên trán nàng.

- Cốc Minh! Từ này em hứa sẽ không nằm trên cánh tay anh nữa, nhưng em ngủ cũng ngon giấc như nằm trên cánh tay anh vậy.

- Không sao, vì em anh phải đoạn lìa cánh tay anh cũng vui dạ.

- Em hỏng chịu đâu, anh đừng nói vậy. À mà mấy giờ rồi?

- Hơn 4 giờ.

- Chắc anh muốn ngủ nữa?

- Còn em?

- Cốc Minh, mình nằm thêm chừng 10 phút nữa thì dậy cũng chẳng muộn gì.

- Em nằm bên anh 10 năm nữa, anh cũng không cảm thấy thời gian dài.

Lời nói của Cốc Minh êm ái nhẹ nhàng như sương buổi sáng đọng trên đóa hoa lòng của Lộ San đang nở. Nụ cười và tư thái của nàng khác chi sự quyến rũ của một đóa hoa đẹp.

Chàng say sưa với hạnh phúc, cũng như một đứa trẻ khát khao bầu sữa, tìm Lộ San cũng rõ rã theo nhịp yêu đương và ôm choàng lấy Cốc Minh. Gian phòng trở lại yên lặng, chỉ còn khua động bằng những hơi thở của đôi uyên ương mặc tình cho ánh sáng và bóng tối tung tăng nhảy múa.